

Forslag

til

Lov om ændring af adoptionsloven.

Fremsat den 18. november 1976 af *Tange* (FP), *Glistrup* (FP) og *Wamberg* (FP).

I lov nr. 279 af 7. juni 1972 om adoption, som ændret ved lov nr. 623 af 21. december 1972 og lov nr. 137 af 24. marts 1976, foretages følgende ændringer:

1. § 1 formuleres således:

„§ 1. Adoption meddeles ved bevilling, der udfærdiges af overøvrigheden, jfr. dog § 15 a.“

2. Efter § 15 indsættes:

„§ 15 a. Ægtepar, hvor begge er mellem 25 og 50 år, kan til folkeregistret i deres

bopælskommune anmelde at have adopteret barn under 10 år, når anmeldelsen er tiltrådt af de hidtidige indehavere af forældremyndigheden.

Stk. 2. Folkeregistret videregiver kopi af anmeldelsen til det sociale udvalg i ægteparrets bopælskommune. Udvalget kan med en majoritet på $\frac{3}{4}$ af sine medlemmer annullere adoptionen ved meddelelse til adoptanterne inden tre måneder efter deres indgivelse af adoptionsmeddelelsen til folkeregistret.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Adoptionssagers behandling giver anledning til svulmende papirbjerger, og de trækkes ofte i langdrag til stor pine for de i sagerne implicerede mennesker.

I typetilfældene afgiver disse iøjnefaldende ydre omstændigheder ikke øgede garantier for, at resultatet bliver overensstemmende med barnets virkelige tarv. Behandlingsmåden var måske velbegrundet i den fortid, hvori den udviklede sig, og hvor forholdet var det, at der landet rundt var en enhedsopfattelse af, hvad der var i et barns interesse, og hvordan det burde opdrages. Nu om dage findes der inden for myndighedernes kredse vidt forskellige mennesker, der i den afgørende fase af beslutningsprocessen lader sig bestemme af vidt forskellige hensyn. Nogle steder vil det være et afgørende handicap for adoptanterne, at de går for meget i kirke. Andre steder at de går for lidt i kirke. Nogle steder tror man, at mennesker kan være for tykke til at opdrage børn. Andre steder at de kan være for spinkle. Der er dem, der mener, at børn bedst opvokser i trygge materielle kår, og dem, der er af den

opfattelse, at det vil være til ubodelig skade, om et lille barn betros en fæl kapitalist. Sådan trives inden for vore myndigheder tro og vantro i et omfang, der kun kan sætte et alvorligt spørgsmålstegn ved, om vi bør fortsætte med den hidtidige adoptionsprocedure.

I hvert tilfælde i de typesager, der omhandles i lovforslaget, finder forslagsstillerne det bedre stort set at nøjes med en ganske enkel aftale mellem forældre og adoptanter. Den indvending, at forældrene eventuelt lader sig lokke eller fortryder, hvad de har givet deres samtykke til, vil i mangfoldige tilfælde ikke stemme med barnets tarv. Forældre, der er så overfladiske eller følelessvingende, at de ikke nøje overvejer, om det tjener deres barns interesse at blive bortadopteret, før de giver samtykke til et sådant skridt, kan meget vel komme til at indebære en større risiko for barnets betryggende opvækst end de, der er rede til at adoptere barnet. Det, et barn først og fremmest trænger til, er et fast tilhørssted, og derfor er den langstrakte usikkerhed, som nutidens adoptionsager giver anledning til, i sig selv